

Arrest

nr. 326 431 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 september 2023 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 5 september 2023 om internationale bescherming. Op 6 december 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1981 en bent afkomstig van Jericó (Antioquia). In 2004 verhuisde u naar Medellín (Antioquia), waar u in verschillende wijken woonde tot eind 2022. Vervolgens verhuisde u terug naar Jericó om meer tijd door te brengen met uw familie. In Medellín werkte u initieel in de veiligheidssector en daarna begon u te werken voor het logistiekbedrijf DHL. Bij terugkomst in Jericó ging u online aan de slag voor verschillende bedrijven.

Op 28 juli 2023 kwamen vier leden van de paramilitaire groepering El Clan del Golfo naar uw huis in Jericó. Ze vroegen wie de eigenaar van het huis was en eisten dat u zou bijdragen aan de groepering met een geldsom van 50.000.000 pesos. Ze gaven u een maand de tijd om het geld te verzamelen, en dreigden dat ze anders u en uw familie zouden vermoorden en uw huis in beslag zouden nemen. Ze zouden u in de loop van de maand informeren over hoe u het geld zou moeten betalen en dat indien u de politie zou inlichten, er ernstige gevolgen zouden zijn. Op 5 augustus 2023 diende u een online klacht in bij de politie. Twee weken later nam de politie contact met u op en nodigde u uit op het politiebureau in de gemeente Hispania. Daar legde u een verklaring af bij de gespecialiseerde afpersingseenheid Los Gaula. Twee dagen later kwamen de leden van El Clan del Golfo terug naar uw huis en bedreigden u omdat u de politie had ingelicht. Vervolgens verdubbelden ze ook de geldsom naar 100.000.000 pesos. De volgende dag werden er twee pamfletten achtergelaten met dezelfde boodschap. Op dat moment besloten u en uw familieleden om uw huis te verlaten en te verhuizen naar een ander huis in dezelfde gemeente. Naderhand bleef u voornamelijk in het huis uit angst voor de organisatie, maar ging wel een week naar de psycholoog in Medellín.

U verliet Colombia op 1 september 2023 en reisde via Spanje naar België, waar u de volgende dag aankwam op 2 september 2023. Vervolgens deed u een verzoek om internationale bescherming in België op 5 september 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw origineel paspoort (stuk 1); uw originele identiteitskaart (stuk 2); uw geboorteakte (stuk 3); een document van een klacht bij de Fiscalía (stuk 4); twee foto's (stukken 5a-5b); en een psychologisch attest (stuk 6).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde tijdens het persoonlijk onderhoud een psychologisch attest uit Colombia voor waarin staat dat u psychologische therapie volgde in Medellín vanwege symptomen van acute stress en paniekaanvallen (stuk 6). In het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het heel goed ging met uw gezondheid en dat u zich zowel fysiek als mentaal in staat achtte om het persoonlijk onderhoud af te leggen (NPO, p.2-3). Er werd u ook op het hart gedrukt dat, indien u een pauze nodig had, u deze altijd mocht aanvragen tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.2). U gaf evenwel niet aan dat er bepaalde maatregelen genomen moesten worden en maakte ook geen melding van bijzondere procedurele noden voor de DVZ (zie Vragenlijst "Bijzondere Procedurele Noden" DVZ, p.3). Het CGVS kon zelf ook geen nood aan maatregelen vaststellen op basis van de inhoud van het door u voorgelegde attest en de overige elementen in uw dossier. Het interview verliep goed en u kon probleemloos antwoorden op alle aan u gestelde vragen. Daarnaast heeft uw advocate na het persoonlijk onderhoud ook geen opmerkingen gegeven die aangaven dat het onderhoud niet naar behoren zou zijn verlopen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat uw leven en de levens van uw familieleden in gevaar zouden zijn in Colombia door een afpersing van El Clan del Golfo. U bent er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

1. De door u aangehaalde problemen in Colombia behoren louter tot de gemeenrechtelijke sfeer.

1.1. U kon niet aannemelijk maken dat u in Colombia vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeren. De door u ingeroepen problemen betreffen gemeenrechtelijke zaken die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. U verklaarde afgeperst en bedreigd te zijn geweest door de paramilitaire groep El Clan del Golfo zonder enige duidelijke aanleiding behalve geldgewin (NPO, p.12). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Colombiaanse autoriteiten. U deed een klacht van de vermeende afpersing en bedreiging van 28 juli 2023 en deze klacht werd naar eigen zeggen opgenomen en onderzocht door de politie (NPO, p.9-10, 13-14, 16-17, stuk 4).

2. Bovendien zijn de door u aangehaalde afpersing en bedreigingen door El Clan del Golfo op zich weinig geloofwaardig.

2.1. Geen duidelijke aanleiding van de afpersing. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bood u geen afdoende verklaringen voor waarom El Clan del Golfo zogezegd u zou hebben afgeperst in Colombia. Het slachtoffer van afpersing is vaak een kleine handelaar of middenstander of een andere persoon in de gemeenschap die de indruk wekt veel geld te hebben, wat blijkt uit objectieve informatie (Algemeen Ambtsbericht Colombia, juni 2024, p.93, blauwe map stuk 2). U voerde online werk uit voor verschillende bedrijven en verdiende ongeveer anderhalf miljoen pesos per maand (circa 323,40 euro), ongeveer 200.000 pesos meer dan het Colombiaanse minimumloon (NPO, p.5-6). Concreet gevraagd naar waarom El Clan del Golfo u begon af te persen, verklaarde u het niet te weten, maar veronderstelde dat zij hun slachtoffers op geluk uitkiezen (NPO, p.12). Hierbij voegde u toe dat zij ook slachtoffers kiezen die een eigendom bezitten en dat u waarschijnlijk gekozen werd aangezien u de eigenaar was van het huis in Jericó (NPO, p.12). Gevraagd naar een eigendomsakte om deze bewering te ondersteunen, bevestigde u weldegelijk een akte te hebben, maar deze akte niet te hebben meegenomen naar het persoonlijk onderhoud (NPO, p.15). U werd dan gevraagd om deze documenten aan het CGVS te bezorgen, wat u uiteindelijk niet hebt gedaan binnen de termijn van acht werkdagen na de ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud, uiterlijk op 3 december 2024. Hierdoor kan dus geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u daadwerkelijk de eigenaar was van het huis in Jericó. Bovendien is het bezitten van een huis op zich geen indicatie dat iemand veel (liquide) geld bezit waardoor hij een geschikt doelwit voor afpersing zou vormen.

2.2. Hoge geldsom in vergelijking met de beschikbare informatie. U verklaarde dat de initiële geldsom die geëist werd door de leden van El Clan del Golfo 50.000.000 pesos (meer dan 10.000 euro) bedroeg en dat later deze geldsom verdubbeld werd naar 100.000.000 pesos (meer dan 20.000 euro) (NPO, p.9, 12, 14-15). Met een gemiddeld inkomen van anderhalf miljoen pesos per maand (NPO, p.6) komt deze eerste geldsom van 50.000.000 overeen met ongeveer 33 maandlonen en de verdubbeling van 100.000.000 overeen met ongeveer 66 maandlonen, wat uiterst hoog is. Uit het Algemeen Ambtsbericht Colombia van juni 2024 (p.93, blauwe map, stuk 2) blijkt echter dat afpersingen in Colombia vaak om regelmatige betalingen gaan in plaats van een eenmalige bedrag en dat deze doorgaans om enkele tientallen euro's in pesos gaan. Het kan voorkomen dat personen om een eenmalige betaling worden geëist, maar hier zou het gaan om enkele duizenden euro's in pesos, wat in wezen niet overeenkomt met de aan u geëiste geldsommen van meer dan 10.000 en 20.000 euro (NPO, p.9, 12, 14-15).

2.3. Geen aangegeven betalingswijze. U verklaarde dat de leden van El Clan del Golfo zeiden dat u in de loop van de maand meer informatie zou krijgen over hoe u deze geldsom zou moeten betalen (NPO, p.9, 12, 15-16). Het is vreemd dat u zogezegd afgeperst werd door El Clan del Golfo en er van u verwacht werd dat u deze uiterst hoge geldsom zou betalen, maar er geen betalingswijze aan u gecommuniceerd werd. U verklaarde dat u hen geen tijd heeft gegeven om te reageren omdat jullie al voor het einde van de maand augustus waren vertrokken naar het andere huis in Jericó (NPO, p.12, 15-16). Hierbij dient echter vastgesteld te worden dat er ongeveer al drie weken tussen de eerste afpersing op 28 juli 2023 en jullie vertrek uit het huis zaten (NPO, p.15), en dat de leden van El Clan del Golfo in deze periode nog tweemaal terugkwamen naar uw huis om u te bedreigen (NPO, p.9). Indien deze personen werkelijk vastbesloten waren om het geld van u te verkrijgen, en zeker nadat de som verdubbeld werd omdat u de politie had ingelicht en er kennelijk toch een zekere urgentie ontstond, is het zeer vreemd dat zij u op geen enkel moment geïnformeerd hebben over de betalingswijze.

2.4. Uiteenlopende verklaringen omtrent het achterlaten van de pamfletten. Tijdens uw vrij relaas zei u dat El Clan del Golfo de dag na de tweede bedreiging (twee dagen nadat u persoonlijk naar de politie bent gestapt), een pamflet bezorgde bij u thuis (NPO, p.9). Vervolgens verklaarde u dat zij eerst een (ander) pamflet hadden achtergelaten, dat ze twee dagen nadat u naar de politie ging teruggekomen zijn, en dat u daarna

opnieuw een pamflet bij u thuis ontving (NPO, p.13). Momenten later verklaarde u echter bij herhaling dat u deze twee pamfletten op dezelfde dag hebt ontvangen (NPO, p.13, 15). Daarnaast hebt u echter slechts één van de twee pamfletten neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud omdat het andere pamflet zogenoemd "beschadigd" was (NPO, p.15).

2.5. Uw verklaringen betreffende de genomen veiligheidsmaatregelen zijn weinig aannemelijk. U verklaarde dat, na de laatste bedreiging met de twee pamfletten, jullie besloten om het huis te verlaten en te verhuizen naar een huis op het platteland nog steeds in dezelfde gemeente van Jericó (NPO, p.7-8, 16). Verder verklaarde u dat u en uw familieleden in het nieuwe huis in voortdurende angst leefden/leven, en dat zij momenteel zo onopvallend mogelijk proberen te leven (NPO, p.17). Het is echter zeer vreemd dat jullie na meerdere doodsbreedreigingen zouden kiezen om jullie te vestigen in dezelfde gemeente in plaats van een andere stad of regio, zoals bijvoorbeeld Medellín, waar u bijna twintig jaar zou hebben gewoond (NPO, p.4). U voegde toe dat het voor uw familieleden ingewikkeld en duur zou zijn om te verhuizen, maar dit zou niet kunnen opwegen tegen een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p.18).

2.6. Tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de informatie op het door u neergelegde psychologisch attest. U stelde dat u ongeveer nog een week in het nieuwe huis in Jericó heeft verbleven tot uw vertrek uit Colombia op 1 september 2023 (NPO, p.16) en dat u heel weinig naar het dorp ging vanwege de angst voor vervolging (NPO, p.17). Concreet gevraagd naar bevestiging of u het huis in die periode nog hebt verlaten, verklaarde u dat u alleen bent vertrokken voor de reis (NPO, p.17). Dit staat echter sterk in contrast met het door u neergelegde psychologisch attest van 30 augustus 2023, en uw bijhorende verklaringen dat u eind augustus nog een week psychologische therapie heeft kunnen krijgen in Medellín (NPO, p.11, 17). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat u dit gedeelte was vergeten (NPO, p.17), een zeer ad hoc uitleg die niet kan overtuigen. Bovendien, dat u zich in het openbaar zou begeven om therapie te gaan volgen is ook moeilijk verenigbaar met de door u voorgehouden vrees. Hoewel het CGVS het belang van geestelijke gezondheid niet wil geringstellen, zou het willen volgen van therapie op korte termijn niet mogen opwegen tegen doodsbreedreigingen.

2.7. Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de informatie op het door u neergelegde paspoort en geboorteakte. Toen u werd gevraagd wanneer u begon met het organiseren van uw reis en uw paspoort, zei u dat het paspoort heel gemakkelijk te verkrijgen is in Colombia en dat u het eind juli of augustus aanvraagde (NPO, p.8-9). Deze verklaringen komen echter niet overeen met de datum van afgifte op het door u neergelegde paspoort, wat dateert van 22 juni 2023 (stuk 1). Daarnaast is het vreemd dat u uw paspoort al aanvraagde in juni, aangezien dit vóór uw problemen was met El Clan del Golfo (NPO, p.12) waarvan u het begin situeerde op 28 juli 2023. Geconfronteerd met deze datum, sprak u uzelf tegen en verklaarde dat u uw paspoort aanvraagde zodat het up-to-date zou zijn en dat het waarschijnlijk moeilijker zou zijn om het nadien aan te vragen door de lange wachtperiodes (NPO, p.18). Bovendien, toen in het begin van het persoonlijk onderhoud aan u werd gevraagd wanneer u uw geboorteakte aanvraagde (stuk 3), stelde u dat u het aanvraagde wanneer u al ging vertrekken uit het land (NPO, p.10). Dit staat echter ook in contrast met de datum van afgifte, dat is 20 juni 2023 (stuk 3). Hiermee geconfronteerd veranderde u uw verklaring en zei dat jullie dit document altijd up-to-date moeten hebben (NPO, p.18). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

2.8. Uw familieleden hebben geen problemen ervaren na uw vertrek uit Colombia. U verklaarde dat ook uw familieleden met de dood werden bedreigd door El Clan del Golfo, indien u de geldsom niet zou betalen (NPO, p.9-10, 12-13). U vertelde ook dat jullie na de laatste bedreiging besloten om naar een ander huis in dezelfde gemeente van Jericó te verhuizen, en dat uw moeder en uw twee broers daar momenteel nog steeds verblijven (NPO, p.7-8). Gevraagd of iemand van uw familieleden nog problemen heeft ondervonden in verband met deze afpersing na uw vertrek, verklaarde u dat zij geen enkele problemen hebben gekend (NPO, p.17). Gevraagd om dit te verklaren, verklaarde u dat zij een onopvallend profiel hebben en ook weinig contact hadden met de afpersers (NPO, p.18). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat El Clan del Golfo alles te weten kan komen, waardoor het onwaarschijnlijk is dat uw familieleden onopgemerkt zouden kunnen blijven in Jericó (NPO, p.10).

3. U heeft de beschermingsmogelijkheden in Colombia niet uitgeput alvorens uw vertrek uit het land naar België.

3.1. Voor internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, moet worden aangetoond dat geen aanspraak gemaakt kan worden op nationale bescherming. Van verzoekers om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitgeput worden, wat in casu niet het geval is.

3.2. U maakt geen gegronde redenen kenbaar waarom u niet op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten kan rekenen. U verklaarde dat u ongeveer een week na de eerste afpersing op 5 augustus 2023 een online klacht indiende bij de politie en dat u twee weken later werd uitgenodigd door de Gaula om uw klacht te bespreken (NPO, p.9, 11, 13-14). Zij adviseerden u dat u moest wachten tot zij u opnieuw zouden contacteren en dat u moest proberen om persoonlijke informatie te krijgen zoals een telefoonnummers of een adres (NPO, p.9, 14). Gevraagd of u enige beschermingsmaatregelen kon krijgen, zei u van niet en voegde toe dat er te weinig politieagenten zijn om veiligheid te bieden aan de Colombiaanse inwoners (NPO, p.14). U verklaarde dat na de daaropvolgende bedreigingen, u geen aangiftes meer deed omdat u geen vertrouwen meer had in de Colombiaanse autoriteiten (NPO, p.16). U veronderstelde dat leden van El Clan del Golfo binnen de politie geïnfiltreerd zijn, en dat zij op die manier erachter gekomen zijn dat u een klacht tegen hen had ingediend (NPO, p.9-10, 14, 16). Gevraagd naar hoe u weet dat zij geïnfiltreerd zouden zijn binnen de politie, verwees u naar het nieuws en sprak over algemene onderzoeken binnen de politie in Colombia (NPO, p.14), wat niet meer dan algemene verklaringen van uw kant zijn. Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten u bescherming zouden willen of kunnen bieden, of dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is echter niet meer dan een kale bewering die u op geen concrete wijze kunt aantonen.

3.3. Geen opvolging van de neergelegde klacht. Concreet gevraagd of u nadien nog informatie hebt gekregen in verband met uw klacht, verklaarde u van niet (NPO, p.16). Dit staat echter sterk in contrast met uw verklaringen dat zij u weldegelijk nog gebeld hebben vóór uw vertrek, maar dat u hen vertelde dat er niets meer gebeurd was omdat u geen vertrouwen meer had in de politie (NPO, p.16). Bovendien verklaarde u ook dat zij u daarna waarschijnlijk nogmaals gebeld hebben, maar dat uw Colombiaans gsm-nummer geen bereik meer heeft (NPO, p.16). Gevraagd of u de contactgegevens van de politie aan uw familieleden hebt doorgegeven, zei u van niet en stelde u dat u schrik had dat uw familieleden opnieuw lastiggevallen zouden worden op het nieuwe adres (NPO, p.16). Gevraagd of u nog geprobeerd heeft om informatie over uw zaak te verkrijgen, zei u dat u dit niet meer hebt geraadpleegd omdat u geen vertrouwen meer hebt in de politie en u vermoedt dat er een connectie is tussen El Clan del Golfo en de politie (NPO, p.17). Dat u deze klacht bij de politie doet, maar dan niet de uitkomst hiervan afwacht of maatregelen neemt om de vooruitgang daarvan op te volgen, zeker aangezien uw familieleden naar eigen zeggen nog voortdurend in angst leven, is een indicatie dat u niet werkelijk probeerde om bescherming in uw eigen land te verkrijgen.

3.4. Documenten van uw klacht. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u een document van een klacht bij de politie neer (stuk 4). Gevraagd naar een document met uw verklaringen bij de politie, verklaarde u dat u in het bezit was van een e-mail met uw verklaringen (NPO, p.11). Vervolgens werd u gevraagd om deze e-mail zeker aan het CGVS te bezorgen, wat u opnieuw niet hebt gedaan binnen de termijn van acht werkdagen na de ontvangst van de notities (NPO, p.11). Daarnaast dient echter ook opgemerkt te worden dat het door u neergelegde document van de klacht geen sluitend bewijs is voor uw aangehaalde problemen in Colombia, aangezien gelijk wie eender wat kan verklaren bij de politie.

4. De door u ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

4.1. De (overige) documenten die u voorlegt hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen herstellen.

4.2. Uw paspoort, uw identiteitskaart, en uw geboorteakte tonen onder meer uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier (stukken 1, 2 en 3).

4.3. Het pamflet kan onmogelijk in tijd en ruimte worden gesitueerd, gezien het gaat om foto's en deze ook geen datum bevat. Daarnaast kan dit document door gelijk wie zijn opgesteld en kan tevens onderhevig zijn aan de nodige enscenering. Hoe dan ook kan het CGVS slechts waarde toekennen aan dergelijk bewijsmateriaal in de mate dat het kadert binnen een aannemelijk en overtuigend relaas, waar in uw geval geen sprake van is (stukken 5a-5b).

4.4. Dat u psychologische begeleiding kreeg in Colombia staat op zich niet ter discussie in uw dossier. Ten overvloede merkt het CGVS nog op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de noodzaak tot psychologische hulp opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde psychologische gesteldheid is ontstaan (stuk 6).

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor

een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vat zijn verklaringen aangaande de vermeende problemen met El Clan del Golfo samen en stelt dat hij Colombia ook besloot te ontvluchten vanwege de algemene veiligheidssituatie en het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse nationale autoriteiten. Hij is van mening dat zijn verklaringen, gezien de huidige context in Colombia, niet enkel coherent maar ook plausibel zijn. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar de *“Colombia – Country Focus”* van EUAA van december 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat gewapende groepen hun regels opleggen en niet aarzelen om de Colombiaanse bevolking zonder reden af te persen en aan te vallen en dat moorden op burgers heel gewoon zijn in Colombia. Tevens stelt verzoeker dat het vastgesteld is dat hij *“geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die [hij] heeft meegemaakt en die [hij] vreest in geval van terugkeer”*, waarbij hij opnieuw verwijst naar voormeld rapport van EUAA. Verzoeker is van mening dat hem ten minste het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en verwijst naar verschillende arresten van de Raad in dit verband.

Met het oog op het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker vooreerst een theoretische toelichting. Hij verwijst verder naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Colombia en betoogt dat *“de veiligheidssituatie in meerdere regio van Colombia erg problematisch en in strijd is”*. Voorts voert hij aan dat Colombia vanwege haar langdurige gewapende conflicten geen veilig land is. Hij stelt dat uit de door hem aangehaalde informatie blijkt dat burgers getroffen zijn door het geweld tussen groeperingen en overheden en dit geweld als willekeurig kan worden beoordeeld. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) betwist volgens hem niet dat *“afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn”*. Verder stelt hij nog, onder verwijzing naar enkele bronnen die hij citeert, dat overheden niet alleen geen effectieve bescherming bieden, maar ook schuldig zijn aan ernstige schendingen van mensenrechten. Verzoeker citeert voorts uit algemene richtlijnen van UNHCR voor het beoordelen van een vervolgingsvrees in de context van een gewapend conflict. Hij wijst er tot slot op dat er delen van het land zijn waar hij zich onmogelijk kan vestigen wegens het voortdurende conflict en is van mening dat *“een grondigere analysis, op basis van objectieve informatie, van de mogelijkheden voor verzoekster om in Colombia redelijke zich te kunnen vestigen, was nodig, quod non.”*

3.1.2. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en is van mening dat de adjunct-commissaris de realiteit van zijn problemen niet in twijfel trekt, maar deze slechts minimaliseert door te wijzen op de geringe intensiteit van de bedreigingen en problemen. Verzoeker volhardt in zijn vrees voor vervolging en verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en stelt dat hij zichzelf probeerde te beschermen en probeerde beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten, maar dit niet succesvol was. Tevens is hij van mening dat hij duidelijk en gedetailleerd heeft uitgelegd hoe de leden van El Clan del Golfo hem afpersten en bedreigden en dat zijn *“vrees”* met betrekking tot deze bende geen evidente tegenstrijdigheden bevatten. Verzoeker voegt toe dat, waar hij zich ook bevindt in Colombia, gezien de sterke aanwezigheid van gewapende groepen in Colombia en de talrijke veiligheidsproblemen, er weinig twijfel over kan bestaan dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien ondervond hij problemen ondanks zijn verhuizing, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat zijn persoonlijke vrees gebaseerd is op *“een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist”* en benadrukt, onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR, dat een vrees zowel vanuit een objectief als een subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Verzoeker stelt te betreuren dat het *“subjectieve element van vrees”* in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en dat het duidelijk is dat *“zijn persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees”*.

3.1.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoeker in zijn tweede middel artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, nu (i) de door hem aangehaalde problemen in Colombia louter tot de gemeenrechtelijke sfeer behoren, (ii) de door hem aangehaalde afpersing en bedreigingen door El Clan del Golfo op zich weinig geloofwaardig zijn, (iii) hij de beschermingsmogelijkheden in Colombia niet heeft uitgeput alvorens zijn vertrek uit Colombia naar België en (iv) de door hem ingediende documenten niet van dien aard zijn om deze appreciatie in positieve zin om te buigen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met El Clan del Golfo. Op 28 juli 2023 zouden er vier leden van de groepering naar verzoekers huis gekomen zijn en geëist hebben dat hij zou bijdragen aan de groepering door betaling van een geldsom van vijftig miljoen peso's. Ze zouden verzoeker een maand de tijd gegeven hebben om dit bedrag te verzamelen en ermee gedreigd hebben om, indien verzoeker dit bedrag niet kon voorleggen, hem en zijn familie te vermoorden en het huis in beslag te nemen. Op 5 augustus 2023 zou verzoeker een klacht ingediend hebben bij de politie, waarna de politie contact met hem zou hebben opgenomen zodat verzoeker verklaringen kon afleggen bij de gespecialiseerde eenheid Los Gaula. Twee dagen later zouden de leden van El Clan del Golfo opnieuw naar verzoeker gekomen zijn en hem bedreigd hebben omdat hij de politie had ingelicht. Tevens zouden ze de gevraagde geldsom verdubbeld hebben naar honderd miljoen peso's. De volgende dag zouden er aan verzoekers huis twee pamfletten afgeleverd zijn met dezelfde boodschap. Verzoeker en zijn familie zouden op dat moment besloten hebben het huis te verlaten en te verhuizen naar een ander huis in dezelfde gemeente. Op 1 september 2023 zou verzoeker Colombia verlaten hebben. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door hem aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“1. De door u aangehaalde problemen in Colombia behoren louter tot de gemeenrechtelijke sfeer.

1.1. U kon niet aannemelijk maken dat u in Colombia vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeren. De door u ingeroepen problemen betreffen gemeenrechtelijke zaken die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. U verklaarde afgeperst en bedreigd te zijn geweest door de paramilitaire groep El Clan del Golfo zonder enige duidelijke aanleiding behalve geldgewin (NPO, p.12). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Colombiaanse autoriteiten. U deed een klacht van de vermeende afpersing en bedreiging van 28 juli 2023 en deze klacht werd naar eigen zeggen opgenomen en onderzocht door de politie (NPO, p.9-10, 13-14, 16-17, stuk 4).

2. Bovendien zijn de door u aangehaalde afpersing en bedreigingen door El Clan del Golfo op zich weinig geloofwaardig.

2.1. Geen duidelijke aanleiding van de afpersing. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bood u geen afdoende verklaringen voor waarom El Clan del Golfo zogezegd u zou hebben afgeperst in Colombia. Het slachtoffer van afpersing is vaak een kleine handelaar of middenstander of een andere persoon in de gemeenschap die de indruk wekt veel geld te hebben, wat blijkt uit objectieve informatie (Algemeen Ambtsbericht Colombia, juni 2024, p.93, blauwe map stuk 2). U voerde online werk uit voor verschillende bedrijven en verdiende ongeveer anderhalf miljoen pesos per maand (...) (NPO, p.5-6). Concreet gevraagd naar waarom El Clan del Golfo u begon af te persen, verklaarde u het niet te weten, maar veronderstelde dat zij hun slachtoffers op geluk uitkiezen (NPO, p.12). Hierbij voegde u toe dat zij ook slachtoffers kiezen die een eigendom bezitten en dat u waarschijnlijk gekozen werd aangezien u de eigenaar was van het huis in Jericó (NPO, p.12). Gevraagd naar een eigendomsakte om deze bewering te ondersteunen, bevestigde u weldegelijk een akte te hebben, maar deze akte niet te hebben meegenomen naar het persoonlijk onderhoud (NPO, p.15). U werd dan gevraagd om deze documenten aan het CGVS te bezorgen, wat u uiteindelijk niet hebt gedaan binnen de termijn van acht werkdagen na de ontvangst van de notities van het persoonlijk onderhoud, uiterlijk op 3 december 2024.

Hierdoor kan dus geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u daadwerkelijk de eigenaar was van het huis in Jericó. Bovendien is het bezitten van een huis op zich geen indicatie dat iemand veel (liquide) geld bezit waardoor hij een geschikt doelwit voor afpersing zou vormen.

2.2. Hoge geldsom in vergelijking met de beschikbare informatie. U verklaarde dat de initiële geldsom die geëist werd door de leden van El Clan del Golfo 50.000.000 pesos (...) bedroeg en dat later deze geldsom verdubbeld werd naar 100.000.000 pesos (...) (NPO, p.9, 12, 14-15). Met een gemiddeld inkomen van anderhalf miljoen pesos per maand (NPO, p.6) komt deze eerste geldsom van 50.000.000 overeen met ongeveer 33 maandlonen en de verdubbeling van 100.000.000 overeen met ongeveer 66 maandlonen, wat uiterst hoog is. Uit het Algemeen Ambtsbericht Colombia van juni 2024 (p.93, blauwe map, stuk 2) blijkt echter dat afpersingen in Colombia vaak om regelmatige betalingen gaan in plaats van een eenmalige bedrag en dat deze doorgaans om enkele tientallen euro's in pesos gaan. Het kan voorkomen dat personen om een eenmalige betaling worden geëist, maar hier zou het gaan om enkele duizenden euro's in pesos, wat in wezen niet overeenkomt met de aan u geëiste geldsommen (...) (NPO, p.9, 12, 14-15).

2.3. Geen aangegeven betalingswijze. U verklaarde dat de leden van El Clan del Golfo zeiden dat u in de loop van de maand meer informatie zou krijgen over hoe u deze geldsom zou moeten betalen (NPO, p.9, 12, 15-16). Het is vreemd dat u zagezegd afgeperst werd door El Clan del Golfo en er van u verwacht werd dat u deze uiterst hoge geldsom zou betalen, maar er geen betalingswijze aan u gecommuniceerd werd. U verklaarde dat u hen geen tijd heeft gegeven om te reageren omdat jullie al voor het einde van de maand augustus waren vertrokken naar het andere huis in Jericó (NPO, p.12, 15-16). Hierbij dient echter vastgesteld te worden dat er ongeveer al drie weken tussen de eerste afpersing op 28 juli 2023 en jullie vertrek uit het huis zaten (NPO, p.15), en dat de leden van El Clan del Golfo in deze periode nog tweemaal terugkwamen naar uw huis om u te bedreigen (NPO, p.9). Indien deze personen werkelijk vastbesloten waren om het geld van u te verkrijgen, en zeker nadat de som verdubbeld werd omdat u de politie had ingelicht en er kennelijk toch een zekere urgentie ontstond, is het zeer vreemd dat zij u op geen enkel moment geïnformeerd hebben over de betalingswijze.

2.4. Uiteenlopende verklaringen omtrent het achterlaten van de pamfletten. Tijdens uw vrij relaas zei u dat El Clan del Golfo de dag na de tweede bedreiging (twee dagen nadat u persoonlijk naar de politie bent gestapt), een pamflet bezorgde bij u thuis (NPO, p.9). Vervolgens verklaarde u dat zij eerst een (ander) pamflet hadden achtergelaten, dat ze twee dagen nadat u naar de politie ging teruggekomen zijn, en dat u daarna opnieuw een pamflet bij u thuis ontving (NPO, p.13). Momenten later verklaarde u echter bij herhaling dat u deze twee pamfletten op dezelfde dag hebt ontvangen (NPO, p.13, 15). Daarnaast hebt u echter slechts één van de twee pamfletten neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud omdat het andere pamflet zagezegd "beschadigd" was (NPO, p.15).

2.5. Uw verklaringen betreffende de genomen veiligheidsmaatregelen zijn weinig aannemelijk. U verklaarde dat, na de laatste bedreiging met de twee pamfletten, jullie besloten om het huis te verlaten en te verhuizen naar een huis op het platteland nog steeds in dezelfde gemeente van Jericó (NPO, p.7-8, 16). Verder verklaarde u dat u en uw familieleden in het nieuwe huis in voortdurende angst leefden/leven, en dat zij momenteel zo onopvallend mogelijk proberen te leven (NPO, p.17). Het is echter zeer vreemd dat jullie na meerdere doodsb bedreigingen zouden kiezen om jullie te vestigen in dezelfde gemeente in plaats van een andere stad of regio, zoals bijvoorbeeld Medellín, waar u bijna twintig jaar zou hebben gewoond (NPO, p.4). U voegde toe dat het voor uw familieleden ingewikkeld en duur zou zijn om te verhuizen, maar dit zou niet kunnen opwegen tegen een gegronde vrees voor vervolging (NPO, p.18).

2.6. Tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de informatie op het door u neergelegde psychologisch attest. U stelde dat u ongeveer nog een week in het nieuwe huis in Jericó heeft verbleven tot uw vertrek uit Colombia op 1 september 2023 (NPO, p.16) en dat u heel weinig naar het dorp ging vanwege de angst voor vervolging (NPO, p.17). Concreet gevraagd naar bevestiging of u het huis in die periode nog hebt verlaten, verklaarde u dat u alleen bent vertrokken voor de reis (NPO, p.17). Dit staat echter sterk in contrast met het door u neergelegde psychologisch attest van 30 augustus 2023, en uw bijhorende verklaringen dat u eind augustus nog een week psychologische therapie heeft kunnen krijgen in Medellín (NPO, p.11, 17). Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat u dit gedeelte was vergeten (NPO, p.17), een zeer ad hoc uitleg die niet kan overtuigen. Bovendien, dat u zich in het openbaar zou begeven om therapie te gaan volgen is ook moeilijk verenigbaar met de door u voorgehouden vrees. Hoewel het CGVS het belang van geestelijke gezondheid niet wil geringschatten, zou het willen volgen van therapie op korte termijn niet mogen opwegen tegen doodsb bedreigingen.

2.7. Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de informatie op het door u neergelegde paspoort en geboorteakte. Toen u werd gevraagd wanneer u begon met het organiseren van uw reis en uw paspoort, zei u dat het paspoort heel gemakkelijk te verkrijgen is in Colombia en dat u het eind juli of augustus aanvraagde (NPO, p.8-9). Deze verklaringen komen echter niet overeen met de datum van afgifte op het door u neergelegde paspoort, wat dateert van 22 juni 2023 (stuk 1). Daarnaast is het vreemd dat u uw paspoort al aanvraagde in juni, aangezien dit vóór uw problemen was met El Clan del Golfo (NPO, p.12) waarvan u het begin situeerde op 28 juli 2023. Geconfronteerd met deze datum, sprak u uzelf tegen en verklaarde dat u uw paspoort aanvraagde zodat het up-to-date zou zijn en dat het waarschijnlijk moeilijker zou zijn om het nadien aan te vragen door de lange wachtperiodes (NPO, p.18). Bovendien, toen in het begin van het persoonlijk onderhoud aan u werd gevraagd wanneer u uw geboorteakte aanvraagde (stuk 3), stelde u dat u het aanvraagde

wanneer u al ging vertrekken uit het land (NPO, p.10). Dit staat echter ook in contrast met de datum van afgifte, dat is 20 juni 2023 (stuk 3). Hiermee geconfronteerd veranderde u uw verklaring en zei dat jullie dit document altijd up-to-date moeten hebben (NPO, p.18). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

2.8. Uw familieleden hebben geen problemen ervaren na uw vertrek uit Colombia. U verklaarde dat ook uw familieleden met de dood werden bedreigd door El Clan del Golfo, indien u de geldsom niet zou betalen (NPO, p.9-10, 12-13). U vertelde ook dat jullie na de laatste bedreiging beslisten om naar een ander huis in dezelfde gemeente van Jericó te verhuizen, en dat uw moeder en uw twee broers daar momenteel nog steeds verblijven (NPO, p.7-8). Gevraagd of iemand van uw familieleden nog problemen heeft ondervonden in verband met deze afpersing na uw vertrek, verklaarde u dat zij geen enkele problemen hebben gekend (NPO, p.17). Gevraagd om dit te verklaren, verklaarde u dat zij een onopvallend profiel hebben en ook weinig contact hadden met de afpersers (NPO, p.18). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat El Clan del Golfo alles te weten kan komen, waardoor het onwaarschijnlijk is dat uw familieleden onopgemerkt zouden kunnen blijven in Jericó (NPO, p.10).

3. U heeft de beschermingsmogelijkheden in Colombia niet uitgeput alvorens uw vertrek uit het land naar België.

3.1. Voor internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, moet worden aangetoond dat geen aanspraak gemaakt kan worden op nationale bescherming. Van verzoekers om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitgeput worden, wat in casu niet het geval is.

3.2. U maakt geen gegronde redenen kenbaar waarom u niet op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten kan rekenen. U verklaarde dat u ongeveer een week na de eerste afpersing op 5 augustus 2023 een online klacht indiende bij de politie en dat u twee weken later werd uitgenodigd door de Gaula om uw klacht te bespreken (NPO, p.9, 11, 13-14). Zij adviseerden u dat u moest wachten tot zij u opnieuw zouden contacteren en dat u moest proberen om persoonlijke informatie te krijgen zoals een telefoonnummers of een adres (NPO, p.9, 14). Gevraagd of u enige beschermingsmaatregelen kon krijgen, zei u van niet en voegde toe dat er te weinig politieagenten zijn om veiligheid te bieden aan de Colombiaanse inwoners (NPO, p.14). U verklaarde dat na de daaropvolgende bedreigingen, u geen aangiftes meer deed omdat u geen vertrouwen meer had in de Colombiaanse autoriteiten (NPO, p.16). U veronderstelde dat leden van El Clan del Golfo binnen de politie geïnfiltreerd zijn, en dat zij op die manier erachter gekomen zijn dat u een klacht tegen hen had ingediend (NPO, p.9-10, 14, 16). Gevraagd naar hoe u weet dat zij geïnfiltreerd zouden zijn binnen de politie, verwees u naar het nieuws en sprak over algemene onderzoeken binnen de politie in Colombia (NPO, p.14), wat niet meer dan algemene verklaringen van uw kant zijn. Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten u bescherming zouden willen of kunnen bieden, of dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is echter niet meer dan een kale bewering die u op geen concrete wijze kunt aantonen.

3.3. Geen opvolging van de neergelegde klacht. Concreet gevraagd of u nadien nog informatie hebt gekregen in verband met uw klacht, verklaarde u van niet (NPO, p.16). Dit staat echter sterk in contrast met uw verklaringen dat zij u weldegelijk nog gebeld hebben vóór uw vertrek, maar dat u hen vertelde dat er niets meer gebeurd was omdat u geen vertrouwen meer had in de politie (NPO, p.16). Bovendien verklaarde u ook dat zij u daarna waarschijnlijk nogmaals gebeld hebben, maar dat uw Colombiaans gsm-nummer geen bereik meer heeft (NPO, p.16). Gevraagd of u de contactgegevens van de politie aan uw familieleden hebt doorgegeven, zei u van niet en stelde u dat u schrik had dat uw familieleden opnieuw lastiggevallen zouden worden op het nieuwe adres (NPO, p.16). Gevraagd of u nog geprobeerd heeft om informatie over uw zaak te verkrijgen, zei u dat u dit niet meer hebt geraadpleegd omdat u geen vertrouwen meer hebt in de politie en u vermoedt dat er een connectie is tussen El Clan del Golfo en de politie (NPO, p.17). Dat u deze klacht bij de politie doet, maar dan niet de uitkomst hiervan afwacht of maatregelen neemt om de vooruitgang daarvan op te volgen, zeker aangezien uw familieleden naar eigen zeggen nog voortdurend in angst leven, is een indicatie dat u niet werkelijk probeerde om bescherming in uw eigen land te verkrijgen.

3.4. Documenten van uw klacht. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u een document van een klacht bij de politie neer (stuk 4). Gevraagd naar een document met uw verklaringen bij de politie, verklaarde u dat u in het bezit was van een e-mail met uw verklaringen (NPO, p.11). Vervolgens werd u gevraagd om deze e-mail zeker aan het CGVS te bezorgen, wat u opnieuw niet hebt gedaan binnen de termijn van acht werkdagen na de ontvangst van de notities (NPO, p.11). Daarnaast dient echter ook opgemerkt te worden dat het door u neergelegde document van de klacht geen sluitend bewijs is voor uw aangehaalde problemen in Colombia, aangezien gelijk wie eender wat kan verklaren bij de politie.

4. De door u ingediende documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

4.1. (...)

4.2. Uw paspoort, uw identiteitskaart, en uw geboorteakte tonen onder meer uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier (stukken 1, 2 en 3).

4.3. *Het pamflet kan onmogelijk in tijd en ruimte worden gesitueerd, gezien het gaat om foto's en deze ook geen datum bevat. Daarnaast kan dit document door gelijk wie zijn opgesteld en kan tevens onderhevig zijn aan de nodige encensering. (...) (stukken 5a-5b).*

4.4. *Dat u psychologische begeleiding kreeg in Colombia staat op zich niet ter discussie in uw dossier. Ten overvloede merkt het CGVS nog op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u de noodzaak tot psychologische hulp opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde psychologische gesteldheid is ontstaan (stuk 6)."*

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek niet kunnen overtuigen, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, door louter te volharden dat hij een gegronde vrees heeft, zijn verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene informatie aangaande de situatie in Colombia, evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar hij in zijn tweede middel betoogt dat de adjunct-commissaris de realiteit van zijn problemen niet in twijfel trekt doch deze slechts minimaliseert door te wijzen op de geringe intensiteit van de bedreigingen en problemen. De geloofwaardigheid van de afpersing en bedreigingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden wordt in de bestreden beslissing wel degelijk in vraag gesteld. De desbetreffende motieven, die steun vinden in het administratief dossier en voldoende draagkrachtig zijn, worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verder in zijn tweede middel betoogt dat hij probeerde beroep te doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, maar dit niet succesvol was. Wat dit betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij in de mogelijkheid was een klacht bij de politie neer te leggen, hij nadien uitgenodigd werd door de politie om verklaringen af te leggen en nog meerdere keren door hen werd opgebeld (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 14 en 16), maar hij niet meer probeerde om meer informatie te krijgen over zijn zaak, noch verdere moeite deed deze op te volgen, omdat hij geen vertrouwen meer zou hebben in de politie en vermoedt dat er een connectie is tussen El Clan del Golfo en de politie, wat hij echter niet concreet kan staven, daar hij louter naar nieuwsberichten en algemene informatie verwijst (*Ibid.*, p. 14), zoals in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing terecht wordt gesteld.

Bovendien leest de Raad, waar verzoeker onder verwijzing naar algemene informatie in zijn eerste middel stelt dat hij *"geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die [hij] heeft meegemaakt en die [hij] vreest in geval van terugkeer"*, in de COI Focus *"Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid"* van 14 mei 2024 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele

omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Aangezien blijkt dat verzoeker wel een klacht indiende, maar de uitkomst ervan niet afwachtte, noch enige maatregel nam om de vooruitgang ervan op te volgen, blijft hij hiertoe in gebreke.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij in zijn tweede middel betoogt dat, *“waar hij zich ook bevindt in Colombia, gezien de sterke aanwezigheid van gewapende groepen in het hele land (...) en de talrijke veiligheidsproblemen, er weinig twijfel over kan bestaan dat het leven van de verzoeker in gevaar zou zijn”* en hij zelfs problemen ondervond ondanks zijn verhuizing. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker slechts binnen dezelfde stad verhuisde en hij niet kon verklaren waarom hij niet verder verhuisde, bijvoorbeeld naar Medellín, waar hij bijna twintig jaar gewoond zou hebben (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers familie, die tot op vandaag nog in Jericó woont, geen problemen meer heeft ondervonden (*Ibid.*, p. 16).

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd door een koninklijk besluit van 27 juni 2018, dat voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan het volgende worden gelezen: *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Los daarvan wijst Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken aangaande de door de adjunct-commissaris opgemerkte tegenstrijdigheden in zijn relaas, doch hij hiervan *in casu* geen gebruik heeft gemaakt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie aangaande de (veiligheids)situatie in Colombia en stelt dat, dit in acht genomen, zijn verklaringen plausibel zijn, wijst de Raad erop dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin *in concreto* aannemelijk dient te maken. Door louter naar algemene informatie aangaande de objectieve context te verwijzen, blijft hij hiertoe in gebreke.

Daargelaten hogere vaststellingen, op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoeker de door hem aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en bijgevolg ook de vrees die hij hieraan verbindt niet *in concreto* aannemelijk maakt, laat hij na in zijn tweede middel te concretiseren in welke zin zijn persoonlijke achtergrond van belang is voor de beoordeling van deze vrees.

Hoewel verzoeker, gelet op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, niet gevolgd kan worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen geen *“evidente tegenstrijdigheden”* bevatten, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern

van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van een vrees voor El Clan del Golfo, die hem en zijn familie zouden bedreigen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten

gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Antioquia worden beoordeeld. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat er een gewapend conflict plaatsvindt in bepaalde gebieden van het departement Antioquia, blijkt evenzeer dat het bestaan van een gewapend conflict aldaar niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de situatie in dit departement gekenmerkt wordt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden en het gebruik van landmijnen, doch dat dit geweld voornamelijk doelgericht is en geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 en naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023, waarin volgens hem kan worden gelezen dat er nog steeds een gewapend conflict plaatsvindt in Colombia en het aantal veiligheidsincidenten is toegenomen, doch betwist niet dat de incidenten die zich voordoen voornamelijk doelgericht en niet willekeurig van aard zijn. Waar verzoeker nog, onder verwijzing naar algemene informatie van UNHCR, betoogt dat "*afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn*", blijkt uit de beschikbare algemene informatie dat dit geweld in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is, en derhalve geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Nu in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in zijn regio van herkomst, dringt zich *in casu* een onderzoek van de mogelijkheden voor verzoeker om zich elders in Colombia te vestigen niet op.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zijn verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing

die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT